

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηννοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὴποτε μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ 42 παρὰ τὸ Βαρδάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 20 Αὐγούστου 1938

Ἔτος 60όν.—Ἀριθ. 38

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Σειρὲς δόλοκληρες ἀπὸ ἀγοράκια πού
ἀστραφταν ἀπὸ πᾶστρα καὶ ἐνοιωθαν
ἀπερίγραπτη στενοχώρια μέσα στὰ
κουμπωτὰ τους κουστούμια· σειρὲς ἀ-
γόρια μεγάλα, ἄχαρα καὶ ἀνοικονό-
μητα· χιονόλευκες σειρὲς ἀπὸ κορι-
τσάκια καὶ μεγαλύτερες κοπέλλες
ντυμένες μὲ μουσσελί-
νες καὶ λευκὲς βατί-
στες, πού καμάρωναν,
ὅσο δὲν παίρνει πάρα
πάνω, γιὰ τίς κόκκι-
νες καὶ γαλάζιες κορ-
δέλλες πού εἶχαν δε-
μένες στὴ ζώνη τους
καὶ γιὰ τὰ ἄνθη πού
στόλιζαν τὰ μαλλιά
τους.

Τὸ ὑπόλοιπο σχο-
λεῖο ἦταν γεμάτο ἀ-
πὸ παιδιὰ πού δὲν θὰ
λάβαιναν μέρος στὶς
ἐξετάσεις.

Ἡ ἐπίδειξη ἄρχι-
σε. Πρῶτος παρου-
σιάστηκε ἓνας πι-
τσιρτικός μὲ δόλοτελα
ἀνέκφραστο πρόσω-
πο, πού ἄρχισε νὰ
βελάζει σὰν πρό-
βατο :

Μικρὸς καὶ ἄν σὰς φαίνομαι,
Νὰ ἀπαγγέλλω ξέρω,
Κι' ἀπ' τὸ μικρὸ τὸ στόμα μου
Ἐννοίας νὰ ἐκφέρω.

Τὴν ἀπαγγελία του αὐτὴ τὴ συ-
νώδευε μὲ σπασμωδικὰ καὶ ἀπο-
λύτως κανονικὰ χειρονομίες, σὰν
κουρδισμένη μηχανὴ πού τῆς ἔχει ὀ-
μως χαλάσει κάποια βίδα. Ὡστόσο
παρ' ὅλη τὴ θανάσιμη τρομὰρα πού
ἐνοιωθε, ἔφτασε χωρὶς κανένα ἀπευ-
κταῖο στὸ τέρμα καὶ προκάλεσε ἀλη-

θινὴ θύελλα χειροκροτημάτων, καθὼς
τσακίστηκε στὰ δύο σὰν σουγιάς,
κάνοντας τὴν ὑπόκλισίν του.

Ἐνα ντροπαλὸ κοριτσάκι εἶπε ψι-
θυριστὰ τὸ «Μιὰ βοσκοπούλα ροδο-
πλασμένη τ' ἀρνὶ τῆς χάνει στὴν ἔ-
ρημιά», ἔκανε μιὰ ἀξιοθρήνητη ὑπό-
κλιση, ἄκουσε κι' αὐτὴ ἄρκετὰ χει-

βος, τὰ πόδια του ἔτρεμαν καὶ τοῦ
ἐρχόταν νὰ λιποθυμήσῃ. Τὸ ἀκρα-
τήριο τοῦ ἔδειχνε τὴ συμπάθειά του,
μὰ κρατοῦσε καὶ σιωπὴ, πρᾶγμα πού
εἶναι χειρότερο κι' ἀπ' τὴν συμπάθεια.
Ὁ δάσκαλος τοῦ ἔρριξε μιὰ ἄγρια
ματιὰ κι' αὐτὸ συμπλήρωσε τὴν κα-
ταστροφή. Ὁ Τὸμ προσπάθησε λίγο
ἀκόμη καὶ ὕστερα ἀποτραβήχτηκε
καταντροπιασμένος. Μερικοὶ δοκίμα-
σαν νὰ τὸν χειροκρατήσουν, μὰ γρή-
γορα σταμάτησαν.

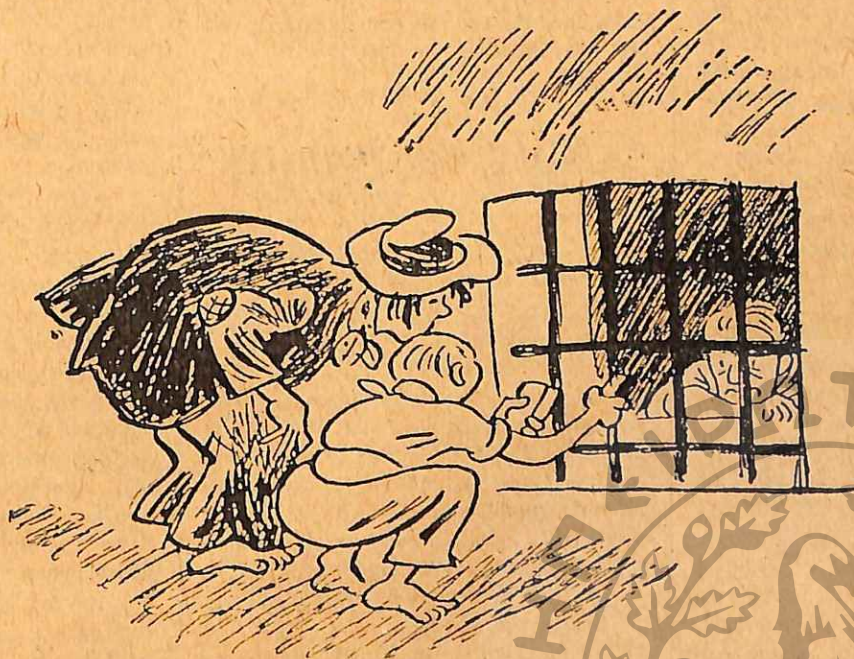
Ἀκολούθησαν κι'
ἄλλες ἀπαγγέλλειες ἀ-
πὸ διάφορα «ἐκλεκτὰ»
ποιήματα, αὐτὰ πού
λέγονται πάντα στὶς
ἐξετάσεις χωρὶς ν' ἄλ-
λάζουν διόλου, καὶ ὕ-
στερα ἔγιναν ἀσκή-
σεις ὁρθογραφίας καὶ
ἀναγνωστικές. Τὰ λι-
γιστὰ παιδιὰ πού
παρακολούθησαν τὴν
τάξιν τῶν λατινικῶν
τὰ κουστοκατάφεραν
ὅταν ἦρθε ἡ σειρὰ
τους, ἀλλὰ τὸ πῶς ἐν-
διαφέρον μέρος τῆς
βραδυᾶς ἦταν οἱ ἐκ-
θέσεις τῶν μεγάλων
κοριτσιῶν. Μιὰ μιὰ
σηκωνόταν μὲ τὴ σει-
ρά της, ξερόβηχε, σή-
κωνε ψηλὰ τὸ χεῖρό-
γραφο της καὶ ἄρχι-

ροκροτήματα καὶ γύρισε στὴ θέσιν
τῆς κατακόκκινου καὶ χαμογελῶντος
εὐτυχισμένα.

Τώρα προχώρησε ὁ Τὸμ Σώγερ,
γεμάτος περηφάνεια καὶ αὐτοπεποίθη-
ση, καὶ ἄρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ μὲ πα-
ραφορά, πάθος καὶ υπερτραγικὰ χει-
ρονομίες τὸ ἀναπόφευκτο καὶ αἰώνιο·
«Ἐλευθερία ἢ θάνατο, ἓνα ἀπ' τὰ
δύο δός μου». Μά, ἀλλοίμονο, στὴ
μέσῃ τὰ ἔχασε κι' ἔμεινε κόκκαλο.
Τὸν εἶχε πιάσει ἓνας ἀλλόκοτος φό-

ζε νὰ ἀπαγγέλλῃ, προσπαθώντας νὰ
δίνη τόνον καὶ ἐκφραση στὴ φωνή της
καὶ καταβάλλοντας γι' αὐτὸ φανερὴ
προσπάθεια.

Τὸ κύριο χαρακτηριστικὸν ἀπ' ὅλες
αὐτὰς τίς ἐκθέσεις, ἦταν ὁ γλυκανά-
λατος ρωμαντισμὸς τους· ἄλλο χα-
ρακτηριστικὸν ἦταν πὼς ἔκαναν κατά-
χρησιν ἀπὸ κομψεύμενο ὕψος καὶ
πὼς προσπαθοῦσαν νὰ σύρουν ἀπὸ τ'
αὐτὴ λέξεις καὶ φράσεις τόσο ἐξεζη-
τημένες, πού ἔχαναν καὶ τὴ σημασία

τους εκεί που ήταν βαλμένες. Και το χειρότερο απ' όλα, που τις ζημίω-νε και τις χαλούσε όλες, ήταν το απαραιτήτο «ήθικό συμπέρασμα» που ήταν κολλημένο σαν ούρα στο τέλος κάθε μιάς απ' αυτές τις εκθέσεις, ό-ποιοδήποτε κι' αν ήταν το θέμα.

Η μεγαλύτερη από αυτές τις εκ-θέσεις, που έπιανε πάνω από δέκα σε-λίδες και τέλειωνε με μια εξαιρετικά πένθιμη διδασχή που αφαιρούσε κάθε ελπίδα ευτυχίας από τον άνθρωπο, θεωρήθηκε η καλύτερη απ' όλες και πήρε το πρώτο βραβείο.

Τώρα σηκώθηκε ο δάσκαλος, που η επιτυχία της βραδιάς τον είχε κά-νει μελιστάλακτο, γύρισε την πλάτη του στο άκρατο ήλιο και άρχισε να σχεδιάζει πάνω στο μαυροπίνακα τον χάρτη της Αμερικής. Τό χέρι του όμως δεν ήταν και τόσο σταθερό, και πνιγμένα γέλια ακούστηκαν από πίσω του. Ο δάσκαλος έσβυσε με το σφουγγάρι τις γραμμές που είχε χα-ράξει και δοκίμασε να κάνει νέες. Μά-τά γάλια εξακολουθούσαν γενικότερα τώρα και δυνατότερα. Ο δάσκαλος αποφάσισε ν' αδιαφορήσει και να συ-νεχίσει τη δουλειά του. Ένωθε πώς τα μάτια όλων ήταν καρφωμένα επά-νω του και μέλο του έδλεπε πώς δεν τα κατάφερνε και τόσο άσχημα, έν-τούτοις τα γέλια και τα μουρμουριτά-δχι μόνο δεν έπαυαν, άλλα έλο και δυνάμωναν. Και υπήρχε σπουδαίος και σαβαρώτατος λόγος για να δυ-ναμώνουν: Στο επάνω πάτωμα του σχολείου βρισκόταν μια σοφίτα, και η σοφίτα αυτή είχε μια καταπακτή που ήταν ανοιγμένη ακριβώς πάνω από τη θέση όπου βρισκόταν τώρα ο δά-σκαλος. Από την τρύπα αυτήν κα-τέβαινε σιγά σιγά μια γάτα δεμένη από τη μέση μ' ένα σχοινί και με-τά σαγόνια δεμένα κι' αυτά μ' ένα κουρέλι για να μη νιαουρίζει.

Καθώς κατέβαινε άργα το ζω-τινάχτηκε για ν' άρπαχτεί από το σχοινί και να σκαρφαλώσει πάλι ά-πάνω, μά δεν κατάφερε ν' άρπάξει παρά μόνον τον αέρα. Τα κρυφόμε-λα είχαν γίνει τώρα γέλια φανερά, κι' η γάτα πιά βρισκόταν μόλις δέ-κα δάχτυλα πάνω από το κεφάλι του δασκάλου που τον απορροφούσε ό-λότελα το σχεδιάσμά του. Κατέ-βηκε ακόμα πιο χαμηλά, ένα δάχτυ-λο μόλις από το κεφάλι του δασκά-λου, και τότε μ' ένα απελπισμένο κί-νημα άρπάχτηκε από την περρούκα του και την ίδια στιγμή, κρατώντας σφιχτά γαντζωμένα τα τρόπαια με τα νύχια της, τραβήχτηκε άπάνω στην τρύπα της σοφίτας και χάθηκε.

Τό φαλακρό κρανίο του δασκάλου

δμως άστραψε σαν ήλιος, γιατί τό παιδί του μογιατζή τον είχε πετύ-χει την ώρα που κοιμόταν και το ύ-τό είχε βάψει έλο με χρυσολοιφή.

Έτσι τελείωσε η επίδειξη. Τα παιδιά είχαν εκδικηθεί — και από την επομένη άρχιζαν οι διακοπές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Επιτέλους, τό χωριό τό αποκοιμι-σμένο από τό καλοκαιρινό λιοπύρι, πήρε κάποια ζωή. Η ημέρα της δι-κής δρίστηκε και έδωσε θέμα για συ-ζήτηση σε όλους. Ο Τόμ δεν είχε άλλη σκέψη απ' αυτήν στο μυαλό του. Κάθε φορά που γινόταν λόγος για τη δολοφονία, ένοιωθε μια ανατρι-χίλα σ' έλο του τό κορμί, γιατί η συνείδησή του, που την ένοιωθε βα-ρειά και ο φόβος του μήπως μαρτυ-ρηθεί τον έκαναν να νομίζει πώς ό-ποιος έκανε την κουβέντα αυτή, τό έκανε επίτηδες για να του πάρη λό-για και να τον ξεφασχίσει. Φυσικά, ύστερα που τό συλλογιζόταν καλά, έβρισκε τους φόβους του αυτούς άνόη-τους μά όπωσδήποτε οι συζητήσεις οι σχετικές μ' εκείνο τό θέμα τον τάραζαν σε φοβερό σημείο.

Ένα βραδάκι πήρε τον Χώκ και κάθισε μαζί του σε μια απόμνηρη γω-νιά για να κανουν συμβούλιο.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΕΞΣΚΟΛΙΣΜΕΝΟ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙ

ΛΑΓΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Μια σπουργιτίνα, μόλις κατάλαβε πώς τα πέντε σπουργιτάκια της μπο-ρούσαν να φτερουγίζουν, αποφάσισε να τα γυμνάσει στο πέταγμα.

Από τη φωλιά της, που ήταν κτί-σμένη κάτω από τό γείσωμα της στέ-γης ενός σπιτιού, έπήρε πρώτα τό μεγαλύτερο σπουργιτάκι και πετών-τας πλάι του, τό όδήγησε προσεκτι-κά τρία μέτρα μακριά και τό άφησε πάνω στα κλαδιά ενός μεγάλου δέν-τρου ριζωμένου στο χώμα της αυλής.

Τό ίδιο έκανε με τη σειρά και για τα υπόλοιπα τέσσερα.

Υστερα πάλι με όμοιο τρόπο τα κατέβασε ως στη γή.

Από εκεί τ' ανέβασε στο δέντρο και απ' αυτό στη φωλιά.

Την άλλη και την παράλλη μέρα τα πηγαινοέφερε από τη φωλιά ως τα κεραμίδια των αντικρινών σπι-τιών.

Σ' όλες αυτές τις διαδρομές η σπουργιτίνα καθώς και τα παιδιά της, που άλλα έμένανε στη φωλιά, κι' άλλα εκεί που τό όδήγησε ή μάνα τους, έγέμιζαν τον αέρα με άτελείωτα

τσιού-τσιού, φανερώνοντας άλλοτε φό-βο μήπως τό όδηγούμενο άδελφάκι τους κουτρουβαλήσει, και άλλοτε χαρά για την επιτυχία που πετούσε.

Έπειτα, τό δασκάλεψε πώς να βρίσκουν την τροφή τους σκαλίζον-τας τό χώμα για σκουλήκια, σπό-ρους, μυρμήγκια και άλλα τέτοια, και πώς ν' άρπάζουν με τό στόμα τους στα πεταχτά πεταλούδες, μύγες, κουνούπια και διάφορα έντομα.

Όταν είδε πώς όλα αυτά τα κα-ταφέρνανε καλά, τό μάζεψε όλόγυ-ρά της και τους είπε:

— Τώρα, πουλάκια μου, που μάθα-τε να πετάτε και να βρίσκετε μόνα σας τό φαί σας, ήρθε ή στιγμή να ακολουθήσετε τό φυσικό της φυ-λής μας.

— Ποιό φυσικό; τη ρώτησαν.

— Νά, τό καθένα σας θα πάη να ζήσει χωριστά μόνο του, θα χτίσει τη φωλιά του και θ' αποκτήσει πουλάκια που θα τό μεγαλώσει και θα τό δα-σκαλέψει όπως έκανα εγώ για σας. Άκούστε ακόμα προσεκτικά και τούτες τις τελευταίες μου συμβουλές πώς να προφυλαγώσατε από τους έχθρους μας, που είναι οι γάτες, τα φίδια, τα γεράκια, μά πιο πολύ οι άνθρωποι. Όταν εκεί που μένετε, περνάει ο άνθρωπος και τον ίδείτε πώς κάνει να σκύψει, θα πη πώς θα πάρη πέτρα να σας κτυπήσει, τότε σεις θα φτεροκοπάτε να ξεφεύγετε μακριά.

— Κι' αν, μαννούλα, ρώτησε τό μικρότερο, έχει από πρωτύτερα την πέτρα στο χέρι του, τί θα κάνουμε;

Η σπουργιτίνα σαν τίκουσε άνα-γάλλιασε από χαρά και χαμαρώνον-τάς το του άπάντησε:

— Άμ' εσύ, καλό μου στερνοπού-λι, που ρωτάς για τέτοιο πράγμα, θα πη πώς είσαι πολύ ξυπνό και ξε-σκολισμένο σε όλα μέσα από τ' αυγό σου, λοιπόν δεν έχεις ανάγκη από συμβουλή, γιατί και μοναχό σου θα βρης τον τρόπο να προφυλαχθής. Ά-κόμα, θα μπορούσες να δασκαλέψεις όχι μόνο τ' άδερφάκια σου πώς να ξεφεύγουν κι' άλλες πονηρίες των έχθρων μας, μά κι' έμένα την ίδια, που έχω τόση πείρα της ζωής.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΑΘΗΝΑ·Τ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΓΑΛΗ ΓΙΟΡΤΗ

Άγαπητοί μου,

Σ ΤΟ τέλος του καλοκαιριού, άλλα στη μέση σχεδόν των διακοπών, πέφτει μια μεγά-λη γιορτή: τό Δεκαπενταύ-γουστο, ή Κοίμηση της Θεοτόκου. Δεν σας βρίσκει όλους μένετε σ' έσοχές — σε παραλίες, σε κάμπους ή σε βουνά. Άλλά και στο μικρότερο νησί, και στο πιο απόμνηρο χωριό, υπάρχει πάν-τα, κάπου εκεί-κοντά, μια μικρή ή μεγάλη εκκλησιά της Παναγίας που έχει «πανηγύρι». Κι' εκεί θα πήγα-τε την περασμένη Δευτέρα, ή και την Κυριακή τό βράδυ, ν' ακούσετε τον έσπερινό της μεγάλης γιορτής, τη λειτουργία που κοινωνήσατε κιόλα — και την παράκληση. Τό μεσημέρι φάγατε πλούσια, πασχαλινά — σπου-δαίο κι' αυτό, αφού νηστεύατε πολλές ή και λίγες ημέρες — και τό «έπι-δόρπια» είχατε βέβαια και γλυκά που κάματε στο σπίτι, ή που σας έστει-λαν για κάποιον δικό σας που γιόρ-ταζε. Γιατί υπάρχει σπίτι που να μην έχη μια Μαρία ή έναν Παναγιώ-τη; Μαρίες μάλιστα είναι τόσο άφθο-νες, ώστε πολλά σπίτια έχουν από δυό και τρεις. Και φαντάζομαι πόσες κάρτες έστείλατε για να ευχηθήτε συγγενείς φίλες ή φίλους με τα κοι-νότατα αυτά όνόματα.

Τή δημοτικότητά τους μαρτυρεί και τό πλήθος των χαϊδευτικών και των υποκοριστικών που έχουν. Προπάν-των τόνομα Μαρία, που τό έχουν κάνει Μαρίκα, Μαρίτσα, Ρίκα, Μα-ριώ, Μαριδόγκα, Μαριορή, Μαριώ, Μάρω, Μαρούλα, Μαρουλιώ, Μαριά, Μαριέττα, Μαρί, Μαίρη (ξενικά αυτά) και δεν θυμώμαι τί άλλο. Μά και τό Παναγιώτης δεν πάει πίσω: Πάνος, Πανάγος, Παναγούλης, Παναγής, Πα-ναγιωτάκης, Πανάγαρης (σε μερικά χωριά), Πώπος, Γιώτης και πάει λέοντας. Κι' αφού στείλατε σ' όλους αυτούς και σ' όλες τις κάρτες σας με τις «καρδιόβγαλτες ευχούλες» σας — σας άρrose αυτή ή έκφραση, τη βλέ-πω συχνά στις Μ. Άγγελίες — ή συ-χάσατε και ξαναρχίσατε την καθη-μερινή σας ζωή. Τό πανηγύρι τελείω-σε. Μια ακόμη μεγάλη γιορτή θάχη τό καλοκαίρι, όταν θα είναι σχεδόν φθινόπωρο, κι' όταν θα πλησιάζη ο καιρός που θα ξαναρχίσετε τα μαθή-ματα στο σχολείο: του Σταυρού, στις 14 του Σεπτέμβρη...

Θά γράψετε βέβαια στη Διάπλασι, όσοι τό συνειθίζετε, πώς περάσατε τη

μεγάλη γιορτή της Παναγίας. Και μά-λιστα αν έτυχε νακούσετε τη λειτουρ-γία σε καμιά έξοχη εκκλησιά, σε κανένα ρωμαντικό κι' υποβλητικό έ-ξωκλήσι. Εγώ, που δεν κάνω έξο-χή, πήγα στη Μητρόπολη — καθώς ξέρετε ή Μητρόπολη των Άθηνών είναι σ' όνομα της Παναγίας της Βαγγελίστρας — αλλά νοστάλγησα φο-βερά τη Φανερωμένη της πατρίδας μας. Η μεγάλη και ωραιότατη αυτή ζακυνθινή εκκλησιά τό Δεκαπενταύ-γουστο κάνει τό πανηγύρι της. Κι' έ-κείνα τα χρόνια τό έκανε θαυμάσια. Γιατί συντελούσαν πολλά πράγματα: τό μεγαλειό κι' ή όμορφιά της εκ-κλησίας, που την έχουν κάνει και στολίζει — από τό 1770, φαντασθήτε — οι καλύτεροι αρχιτέκτονες, ζωγρά-φοι, άσημοσκαλιστές και χρυσωτές του τόπου: τα άμφιά της, και τα σκεύη της, θαύματα κομψότητας και πλούτου: ένας έφημέριος με άσημένια μαλλιά και γένεια, αληθινά σεβά-σμιος: ένας ωραιότατος και μεγαλο-πρεπέστατος δεσπότης: τό λαμπρό του έπιτελείο: και δυό χοροί από τους πιο καλλίφωνους ζακυνθινούς ψαλτάδες.

Στη μέση της εκκλησίας ήταν ένας έπιτάφιος από σκαλιστό χρυσωμένο ξύλο και βυssινί βελούδο αληθινό κομφοτέχνημα, όπου έθαζαν, ζωγρα-φισμένη σε περικομμένο ξύλο, τη νε-κρή Παναγιά. Αναρίθμητα κεριά και καντήλια ήταν αναμμένα γύρω της

και στην εκκλησιά δλη. Και σ' αυτό τό καλλιτεχνικό περιβάλλον, και μ' έ-κείνους τους ιερείς και τους ψαλτά-δες, ακόμα και με τη ζακυνθινή μου-σική, που είναι ή βυζαντινή έξευρω-παϊσμένη και ψάλλεται από σωστή χο-ρωδία, ο έσπερινός, ή λειτουργία κι' ή παράκληση τό βράδυ, ήταν άλλη-θινή απόλαυση.

Σας βεβαιώνω λοιπόν πως μου μέ-νει αλησμόνητη. Κι' ύστερα από τό-σα χρόνια, τό Δεκαπενταύγουστο, νο-μίζω πως βρίσκομαι στη Φανερωμέ-νη, μπροστά στον Έπιτάφιο της, πώς βλέπω τον ωραίο δεσπότη στο θρόνο του και πώς άκούω την αρμο-νία των δυό χορών στο «Προσβεία θερμή και τείχος άπροσμάχητον», στο «Έκ νεότητός μου πολλά πολε-υεί με πάθη», και στο «Άπόστολοι έκ περάτων... Τέτοια πράγματα δεν έχω ξανακούσει στη ζωή μου. Γιατί έδω ύστε ή εκκλησιαστική μου-σική, ύστε γενικά ή ιεροτελεστία εί-ναι τόσο ξελεγμένες όσο ήταν τότε στην πολιτισμένη Ζάκυνθο. Έξελί-σσονται όμως. Τα πρώτα χρόνια που ήρθα έδω, μ' έπιανε άπελπισία στην εκκλησιά από την κακοφωνία και την άταξία. Σήμερα βρίσκω μεγάλη διαφορά. Και σε μερικές εκκλη-σιές, που έχουν καλούς ιερείς και καλούς χορούς, ευχαριστιέμαι κιό-λας.

Σας άσπάζομαι

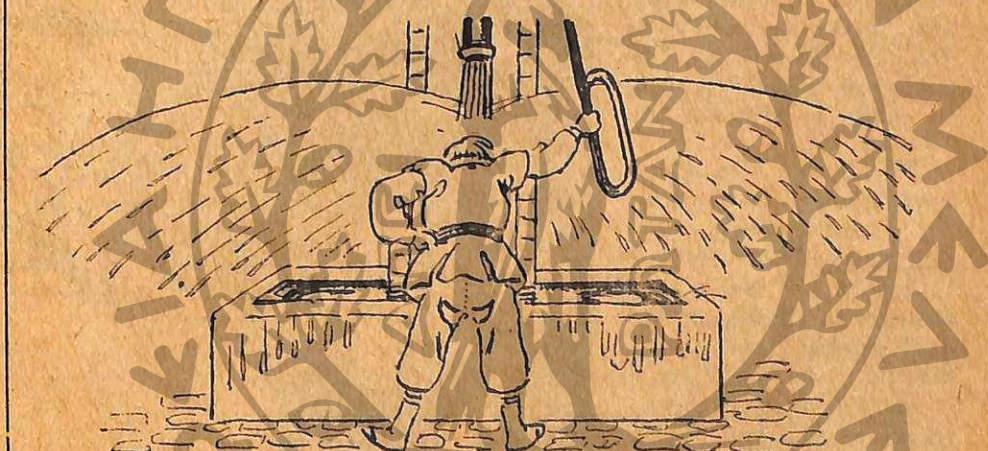
ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΘ'

Τί να κάμη ο κακόμοιρος ο Κωστάκης; Ντροπέταν να ξυπνήσει τη μαμά του, να της πη πώς πονάει και να της ζητήσει βοήθεια. Θα τον άρχιζε: «Βλέπεις που δεν έστάθηκαν να σε ίδη ο γιατρός; Καλά τα πα-

θαίνεις τώρα. Πόνα, πόνα για να βάλης γνώση. Και τό πρωί, που θα είσαι πιο λογικός, ή Μαμά θα σε πεί πάλι στον κ. Τανάλια, κι' αυτή τη φορά έλπίζω να σταθής».

Ά, μπά! ποτέ! Ο Κωστάκης θα προτιμούσε να πεθάνη απ' τους πόνους παρά να ξανατικούση την άπαίσια εκείνη πολυθρόνα. Όστόσο,

άν' έκανε τίποτε μόνος του νά τοῦ κατακάτῃ ὁ ἀνυπόφορος πόνος, δὲν θάταν ἀσχημα. Σκέφθηκε λοιπὸν πὼς τὸ κρῦο μπορεῖ νά τὸν ὠφελοῦσε. Καὶ μιὰ ἄλλη μέρα πού τοῦ πονοῦσε τὸ δόντι — μὰ λίγο — ἅμα πλύθηκε μὲ κρῦο νερό, τοῦ πέρασε. Τώρα πού ὁ πόνος ἦταν μεγάλος, δὲν θὰ ἔφτανε βέβαια νά πλυθῇ μόνο. Θάπρεπε νά κάμῃ ψυχρολουσία σ' ὅλο τὸ κεφάλι.

Ναί, ναί, ἔτσι θάκανε. Σηκώθηκε, μισοντύθηκε—ἦταν χειμῶνας δὲν μπορούσε νά γυρίσῃ γυμνὸς — καὶ πέρασε στὸ μπάνιο. Ἄνοιξε τὴ βρύση μὲ τὸ κρῦο νερό κι' ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴν κάνουλα τὸ κεφάλι του. . . Πῶ, πῶ, τί κρῦο μπούζι! Τὸ ὑπομένει ὅμως κάμποση ὥρα, καὶ τὸ θαῦμα γίνεται: ὁ πόνος περνᾷ.

Σκουπίζεται κατευχαριστημένος, γυρίζει στὴν κάμαρά του καὶ ξαναπέφτει στὸ κρεβάτι του. . . Ἀλλά, τί δυστυχία! πρὶν προφτάσῃ νάποκοιμηθῇ, μόλις ζεστάθηκε κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα, τὸ δόντι του τὸν ξανάκοιχισε. Καὶ τί πῶς δυνατός ὁ πόνος αὐτὴ τὴ φορὰ! Κόντευε νά τρολλαθῇ ὁ κακόμοιρος ὁ Κωστήκης. . .

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Νταρλιέ προσπαθεῖ νά νικήσῃ τὴν ἀγωνία πού τὸν πνίγει. Ζητεῖ μόνος του νά δώσῃ μιὰ ἐξήγηση:

— Κάνετε σὲ εὐρύτερη ἀκτίνα τὰ πειράγματα πού ἔκανε ὁ Γαλβάνι μὲ τὸ βάτραχο.

Ἐνῶς ὅμως μιλεῖ, ὁ σκύλος τεντώνεται καὶ χασμουριέται. Σηκώνεται ἄλδρῃος καὶ κουνάει τὴν οὐρά του.

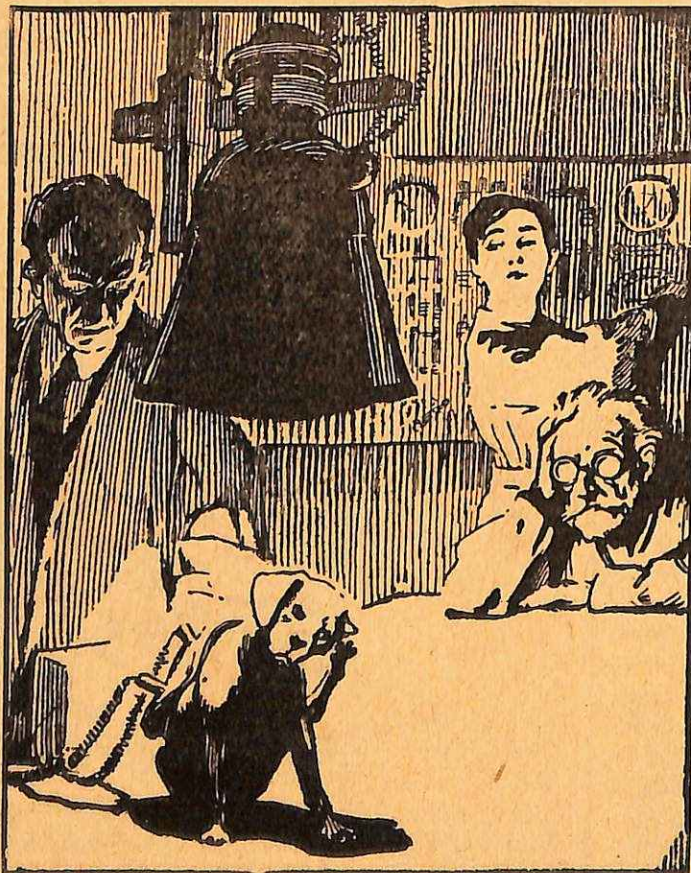
Ὁ Νταρλιέ κατάπληκτος ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ χαϊδεύει τὸ σκύλο, πού τὸ μυρίζεται καὶ τὸ γλύφει. Ἀπὸ τὸ σπασμένο αὐτὶ τὸ αἷμα τρέχει ζεστὸ καὶ κόκκινο. Ὁ Νταρλιέ μαζεῦει ἀπὸ κάτω τὸ κομμάτι τοῦ αὐτιοῦ πού ἔσπασε, πού σκληρὸ καὶ παγωμένο τρίβεται μέσα στὰ δάχτυλά του. Εἶναι ἓνα πρᾶγμα νεκρὸ, ὅπως νεκρὸ ἦταν καὶ πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά τὸ ζῶο αὐτὸ πού τὴν κουνιέται καὶ γαυγίζει μπροστά του.

Τὸ φῶς πού σκόρπιζε ὁ προβολεὺς ἔσβυσε, ὁ ἄνθρωπος τῆς μηχανῆς ἔπαψε. Βαρειὰ σιωπὴ ἀπλώθηκε στὸ ἐργαστήριον. Ἡ Ναδία, πού τὸ πρόσωπό της λάμπει ἀπὸ χαρὰ, τυλίγει γοργὰ ἓναν ἐπίδεσμο γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ σκύλου, πού ὕστερα τρέχει σὲ μιὰ γαδάθα γεμάτη σούπα. Δὲν ἀκούγεται παρὰ τὸ χτύπημα τῆς γλώσσας του. Ὁ Νταρλιέ ἔχει πέσει στὴν καρέκλα του δίχως νά μπορεῖ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ ἐκεῖνο πού ἀντίκρι-

σαν, πρὶν λίγα λεπτά, τὰ μάτια του.

Μὰ νά, σηκώνει τὸ κεφάλι. Τὰ μάτια του εἶναι πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα. Ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του πρὸς τὸν Μουζέν πού τρέχει πρὸς τὸ μέρος του.

— Παιδί μου, λέει ὁ γέρο καθηγητὴς ἐνῶ τὸν κρατᾷ σφιχτὰ ἐπάνω του, μὲ συγχωρεῖς πού ἀμφέβαλα, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ σένα.

«Ὁ σκύλος τεντώνεται, ἀνασηκώνεται καὶ χασμουριέται.» (Σελ. 336, στ. α')

Ἐσπέρασε τὸ γέρο δάσκαλό σου, εἰσαι χίλιες φορές ἀνώτερός μου. Ποτέ μου δὲν περίμενα νά ἰδῶ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα, μιὰ ἀληθινὴ ἀνάσταση, μὲ τὰ μάτια μου.

— Ἐσείς, διδάσκαλε, μοῦ δείξατε τὸ δρόμο.

— Ἰσως, μὰ ἀπὸ μονοπάτι πού ἦταν, ἐσὺ τὸ ἔκανες μιὰ πλατεῖα καὶ ἀτέλειωτη λεωφόρο.

Ἡ Ναδία στέκεται παραπέρα καὶ κοιτάζει τοὺς δυὸ ἄντρες. Ὁ Στανί-σλαος γυρίζει πρὸς τὸ μέρος της.

— Κύριε καθηγητά, λέει, μπορεῖτε νά εἰσθε περήφανος καὶ γι' αὐτὴ τὴ μαθητήριά σας; Ἐὰν ἐπέτυχα, μόνον καὶ μόνον σ' αὐτὴν τὸ χρωστῶ.

— Ἐλα καὶ σύ, καλὸ μου παιδί, νά σὲ φιλήσω, λέει ὁ καθηγητὴς στὴ Ναδία πού στέκεται κατακόκκινη καὶ στενοχωρημένη. Νοιώθω καὶ γιὰ τοὺς δυὸ σας τὴν ἴδια χαρὰ καὶ τὴν ἴδια περηφάνεια.

— Καὶ τώρα, λέει ὁ Νταρλιέ, χαρῆστε μου τὸ μυστικό σας. Γιατί νά σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν μπορῶ νά καταλάβω τί ἦταν αὐτὸ πού ἔγινε μπροστά στὰ μάτια μου.

Ὁ Μουζέν ἄρχισε νά ἐξηγῇ:

— Πρέπει, διδάσκαλε, νά σὰς πῶ τὴν ἀνακάλυψή μου ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἡ ἐπιβράδυνση τῆς κυκλοφορίας πού παρατηρεῖται σ' ὅλα τὰ ζῶα ὅσα πέφτουν σὲ χειμερινὴ νάρκη, μοῦ ἔδωσε τὴ λαβὴ γιὰ τὰ πρῶτα πειράματά μου. Οἱ βάτραχοι πού περνοῦν τὸ χειμῶνα μέσα σὲ τρύπες, τὰ ψάρια πού ὅσο βαστάει ἡ ξερὴ ἐποχὴ στὴν Ἀσία, κοιμοῦνται μέσα στὴ λάσπη τῶν ποταμῶν καὶ περιμένουν νά βρέξῃ γιὰ νά μαλακώσῃ ὁ πηλὸς πού τὰ σκεπάζει, ὅλα αὐτὰ εἶχαν προκαλέσει τὴν προσοχή μου. Τὸ τυπικὸ ὅμως παράδειγμα γιὰ μένα ἦταν τὰ ψάρια πού παγώνουν μέσα στὰ ποτάμια τοῦ Καναδά. Καθὼς ἔφευγε, τὰ ψάρια αὐτὰ ἀποκοιμιοῦνται στίς ἀρχές τοῦ φθινοπώρου, ὅταν δηλαδὴ τὰ νερά ἀρχίζουν νά παγώνουν, περνοῦν ὅλο τὸ χειμῶνα μέσα στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, πού ὡς τὸ βάθος εἶναι ὀδύκλινος μιὰ συμπαγὴς μάζα πάγου, καὶ ξυπνοῦν τὴν ἀνοιξή, πού ἀρχίζουν νά λιώνουν τὰ χιόνια. Ἐνας φίλος μου μοῦ ἔλεγε, πὼς τὸ χειμῶνα περπατοῦσε ἐπάνω στὰ παγωμένα ποτάμια, καὶ ὅταν

ΠΟΣ ΑΚΟΥΕΙ Η ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΧΙΟΝΟΥΛΑΣ

ΣΕ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ — [ΤΕΛΟΣ]

21.—Κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄσπρο ἄλογό του, ἔσκυψε καὶ τὴν ἐφίλησε στὸ μέτωπο. Τότε ἡ Χιονούλα ἀνοίξε τὰ μάτια της.

22.—Χαμογέλασε μὲ καλοσύνη πρὸς τὸ βασιλόπουλο καὶ τοῦ εἶπε: — «Γιατί ἄργησες; Πόσα χρόνια σὲ περίμενα!»

23.—Τὴν πῆρε μὲ προσοχή στὸ ἄλογό του κι' ἔφυγαν γογγυσα-γογγυσα γιὰ τὸ ὄρατο του μακρυνὸ βασίλειο.

24.—Καὶ τώρα κάθονται σὲ ὄρατο παλάτι μὲ μεγάλο κήπο, κι' εἶναι ἐκεῖνοι καλὰ κι' ἐμεῖς ἀκόμη καλύτερα.

Μετάφρ. Μ. Δ. Σ.

ἔβλεπε νά φέγγουν σὲ μικρὸ βάθος τὰ ψάρια, ἔσπαζε μὲ τὸ τσικούρι τὸν πάγο καὶ τὰ ἔβγαζε ἀπὸ μέσα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὅλες αὐτὲς οἱ παρατηρήσεις εἶχαν γίνῃ ἐπάνω σὲ ζῶα ψυχρόαιμα. Γιὰ τὰ δικὰ μου ὅμως πειράγματα ἔπρεπε νά προκαλέσω τὸ φαινόμενο αὐτὸ καὶ σὲ μαστοφόρα, νά πετύχῃ δηλαδὴ τὸ ἀπόλυτο σταμάτημα τῶν ζωϊκῶν λειτουργιῶν χωρὶς νά προκαλέσω καὶ τὸ θάνατο. Οἱ ἐργασίες σας ἐπάνω στὴ σύνθεση τοῦ αἵματος μὲ βοήθησαν νά λύσω αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Ἐφ' ἂν νά βρῶ μιὰ χημικὴ οὐσία πού, ὅταν τὸ αἷμα εἶναι πηγνένο, νά μπορεῖ νά ξεχωρίζῃ τὰ αἰμοσφαίρια χωρὶς νά τὰ καταστρέφῃ. Ἡ τύχη μὲ βοήθησε καὶ βρήκα τὸ τριανταφυλλί ἐκεῖνο ὕγρὸ πού μὲ εἶδατε νά κάνω ἔνεση στὸ σκύλο.

— Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω, μὰ τί ἦταν ἐκεῖνο τὸ φῶς πού ἡ ἀντανάκλασή του μοναχὰ μοῦ ἔκαψε τὸ πρόσωπο;

— Αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀνακάλυψη, πού κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος της τὴν χρωστοῦμε στὴ συνεργατήριά μου. Τὸ φῶς αὐτὸ τὸ ὀνομάσαμε: βιογενεῖς ἀκτίνες. Καὶ στὴν πραγματικότητά, εἶναι κι' αὐτὲς ἀκτίνες ἀναστημένες, σὰν νά ποῦμε, ἐφ' ὅσον κι' αὐτὲς ἐφώτιζαν τὸν κόσμον μας κατὰ τὴ γένεσή του. Ἡ δύναμη τοῦ ἡλίου ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἀσύγκριτα μεγαλύτερη ἀπ' ὅ,τι εἶναι στίς ἡμέρες μας, καὶ ἡ σημερινὴ ἀτμόσφαιρα σχηματίζει ἓνα τοῖχος ἀδιαπέραστο γιὰ ἓνα πλῆθος ἀκτινοβολίες. Τὸ φῶς τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ πλανήτη μας ἦταν πολὺ δυνατότερο ἀπ' ὅ,τι εἶναι σήμερον. Ἡ γεωλογία καὶ ἡ παλαιοντολογία μᾶς δείχνουν ζωηρὰ ἀνυπολόγιστο πλῆθος ζωντανῶν ὁργανισμῶν πλημμύριζε τότε τὴ γῆ

μας. Λοιπὸν ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐκεῖνον, εἶδατε τώρα μιὰ σπρίθα. Εἶναι πλούσιο σὲ κάθε εἶδους ζωτικὲς ἀκτίνες καὶ ἐπενεργεῖ ἐπάνω στὰ κύτταρα καὶ τὰ γαλβανίζει. Πρέπει ἄλλωστε νά παρατηρήσετε, ὅτι τὰ πτώματα αὐτὰ πού ἀνασταίνω εἶναι φαινομενικῶς μόνον νεκρά. Δὲν ἀνήκουν σὲ ζῶα πού πέθαναν ἀπὸ γηρατεῖα ἢ ἀπὸ ἀρρώστεια. Εἶναι ὁργανισμοὶ πού οἱ ζωϊκὲς λειτουργίες τους ἔχουν σταματήσει μοναχά. Ἡ ἐπενέργεια ὀρισμένων γαλβανικῶν ρευμάτων, ἡ ἔνεση ἐκεῖνου τοῦ εἰδικοῦ ὁροῦ καὶ οἱ βιογενεῖς ἀκτίνες, ὅλα αὐτὰ μαζί βάζουν πάλι τὴν μηχανὴν σὲ κίνηση. Γιὰ νά ἐπιτύχω λοιπὸν τὸ πείραμά μου, μοῦ χρειάζεται ἓνα ζῶο πού νά πέθανε ἀπὸ τὸ κρῦο, καὶ πού ὅταν πέθανε νά ἦταν γεμάτο ζωὴ καὶ ὕψος. Ὅσο πῶς γρήγορα ἔχει γίνῃ ἡ ψύξη, τόσο μεγαλύτερες εἶναι οἱ ἐλλείψεις τῆς ἐπιτυχίας. Γι' αὐτὸ κατασκεύασα τὴ μηχανὴν αὐτὴ πού εἶναι ἐκὼν μέσα σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, νά κατεβάσῃ τὴ θερμοκρασίαν ὡς τοὺς 100° ὑπὲρ τὸ μηδέν, μὲλο πού τὸ ψύχος τῶν 50° ὑπὸ τὸ μηδέν μοῦ εἶναι ἀρκετὸ.

— Μπορεῖτε νά ἐπαναλάβετε μπροστά μου ἐξ ἀρχῆς τὸ πείραμά σας, παγώνοντας ἓνα ζῶο, νεκρώνοντάς το κι' ἔπειτα πάλι ἀνασταίνοντάς το; ρώτησε ὁ Νταρλιέ.

— Εὐκολώτατα, εἶπε ὁ Μουζέν. Νά, αὐτὸς ὁ σκύλος, πού ἀνάστησα μπροστά σας. Ὁ τὸν παγώσω πάλι καὶ αὐριο θὰ τὸν ξυπνήσω.

Σφύριξε στὸ σκύλο καὶ ἐκεῖνος ἔτρεξε καὶ στάθηκε νά τὸν βλέπουν πάλι μέσα στὸν ψυχτικὸ κώδωνα. Ὁ Νταρλιέ, ἔχοντας τὴν προσοχή του ὅλη προσηλωμένη στὸ θερμόμετρο, ἔβλεπε τὸν σκύλο νά κρουραρίζεται, ἔπειτα νά τεντώνεται, καὶ στοὺς ἐξήντα βαθ-

μοὺς νά πεθαίνει. Κοκκαλωμένο καὶ σκληρὸ σὰν μάρμαρο, τὸ πτώμα ἔναυπηρε τὴ θέση τοῦ στὸ ψυγεῖο.

— Καὶ δρίστε, εἶπε ὁ Μουζέν, πού εἶχε ἀνακτήσει τὴν πεποίθησιν στὸν ἑαυτὸ του, τώρα θ' ἀναστήσουμε αὐτὴ τὴ γάτα, πού ἀπὸ δύο μῆνες βρίσκεται παγωμένη μέσα στὸ ψυγεῖο. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἡ γάτα, ἀναστημένη, τριβόταν ρουθουνίζοντας στὰ πόδια τους.

Ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ ὅσα ἔβλεπε, ὁ Νταρλιέ δὲν ἤξερε πὼς νά ἐκφράσῃ τὴ χαρὰ του.

— Πρέπει νά'κάνετε μιὰ ἀνακάλυψη στὴν Ἀκαδημία τῆς Ἱατρικῆς, εἶπε. Ἐσείς δημιουργήσατε ὁσωτὴ ἐπανάσταση στὴν ἐπιστήμη. (Καὶ γελώντας πρόσθεσε:) Εἰμαι πολὺ περήφανος νά ἰδῶ πὼς θὰ τὰ χάσουν οἱ συνάδελφοί μου ὅταν θὰ ζωντανέψετε μπροστά τους ἐκεῖνο τὸ κομμάτι τὸ κατεψυγμένο κρέας πού θὰ τοὺς παρουσιάσετε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΜΟΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΔΙΠΤΥΧΑ

5

Μύλε μου, σὺ πού φερωτὸς Μερονυχτὶς πάντα γυροῦσες Καὶ κεῖ ψηλὰ καμαρωτός, Ζωὴ χαρούμενη περνοῦσες,

Πῶς σοῦ χορτάρισ' ἡ μπασιά Κι' ἔορτ' ἡ πόρτα σου δὲν κλείνει; Ποῖος τάχα τὴν ἀφροντισιά Σοῦ ἔζηλεψε καὶ τὴ γαλήνη;

6

Μὲς στοῦ σπιτιοῦ μας τὴ γωνιά, Ὅταν τὰ κούτσουρα σπιδίζουν Κι' ὅς' ὁ βορριάς κι' ἡ γαυγιά, Στοιχεῖα καὶ δράκοι τριγυρίζουν,

Ποῖος συλλογιέται τὸν φτωχὸ Πού ξενυχτὰ στὸ δρόμο, ἀλήτη Ἐρμὸ γυμνὸ καὶ μοναχὸ Δίχως φωτιά καὶ δίχως σπιτι;

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΑ ΒΡΥΣΗ

Στο βουνάκι πέρα
Κατ' από κυπαρίσσι
Ψηλό και λυγερό,
Γοργά νύχτα και μέρα,
Τρέχει από μια βρύση
Νεράκι δροσερό.

Νέες κοπέλλες πάνε,
Κρατώντας το σταμνί τους,
Νά πάρουν νερό
Και όλες τραγουδάνε
Με τη γλυκειά φωνή τους
Τραγουδι χαρμό.

Μά κι' ο βοσκός που πάει
Τ' άρνιά του να ποτίση,
Στάρωτο δειλινό,
Τραγουδι άρχινάει
'Εκεί κοντά στη βρύση,
Μ' δλόγλυκο σκοπό.

'Εκεί κι' ο διαβάτης
Που είναι κουρασμένος
'Απ' την άνηφοριά,
'Εκεί και ο χωριάτης
Που είν' άποσταμένος
'Απ' την πολλή δουλειά,

Θά βρούνε τη γαλήνη
Θά βρούν την ήρεμία,
Που ή βρυσούλα δίνει
Με τόση προθυμία.

Πρόμαχος της 'Ελευθερίας [B]

ΕΝΑ ΠΡΩΙ ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

Μπα, άκόμα έπτά ή όρα; Κι' έμεις
πούμε μάθημα στis όχτώμισυ! φώ
νοξε μια, άπ' την παρτα μας.

—'Ε, περνούμε κι' άπ' το Ζάππειο.
Μιά βολτίτσα ως εκεί τώρα την άνοιξη
δέν είναι άσχημη, προτίνει ή διπλανή
μου, κι' όλοι μαζί προχωρούμε γεμάτοι
εύθυμία...

Γύρω μας, ή φύση, κοιμάται άκόμα,
μά ψηλά προβάλει ό ήλιος μεγαλόπρε-
πα, σκορπίζοντας τις χρυσές άκτίδες
του. Τά λουλούδια γέροντων παιγνιδιά-
ρικα στο φύσημα του άέρα, τα δέντρα
άφήνουν ένα ευχάριστο μουμουρίσμα
κι' οι πεταλούδες παίζουν με την πιο
τελλή χαρά...

Καθόμαστε στα παγκάκια, που θα-
ρείς τάχουν άγκαλιασμένα οι μυρμέ-
νες πασχάλιες. Πιο κάτω, απλώνονται
σειρές κάτασπρες τριαντάφυλλα. Παν-
τού σκορπίζεται ένα γλυκό άρωμα, μά
άδικα προσπαθούμε ν' ανακαλύψουμε:
Μυρίζουν πιο πολύ τα τριαντάφυλλα ή
οι άνθισμένες πασχάλιες;

'Ενα βήμα μπροστά βλέπουμε μια
λιμνούλα. 'Εχει μέσα χρυσά ψαράκια.
Καιμιά φορά τινάζονται τόσο ψηλά,
που το νερό σκορπίζεται γύρω τους και

μας κάνει νά κλείνουμε τα μάτια. 'Αν
δέν βλέπαμε τη λιμνούλα, θά πιστεύα-
με πως ψιχάλιζε, ή πως πέφτει πάνω
μας... δροσιά άπ' τις πασχάλιες!

Παρατηρούμε ένα μικρό, που τρέχει
ισα στα παγκάκια μας.

Είναι χαριτωμένος έτσι που πάει γε-
λαστός, κρατώντας, άπ' το ένα χέρι το
κουβαδάκι του, κι' άπ' τ' άλλο μια άρ-
κουδίτσα. Πίσω του ακολουθεί ή πα-
ρέα: πού... κατασκηνώνει άντίκρυ στη
δικιά μας.

Κουβαδάκια, καπέλλα, ή κουλουρά-
κια πετιούνται στους πάγκους μ' όρμη-
ή, κι' άρχίζει ένα διαβόλεμένο κυνηγητό.

Τρέχουν στην άρχή τριγύρω μας, γε-
λούν φωνάζουν. Σιγά-σιγά όμως άπο-
μακρύνονται και τώρα μόνο τα χαρού-
μενα ξεφωνητά τους φτάνουν ως εδώ.

Σηκώνομαστε άργά...

Αφήνουμε πίσω μας τις πασχάλιες,
τάσπρα τριαντάφυλλα, τη λιμνούλα με
τα χρυσά ψαράκια, που καιμιά φορά
τινάζονται ψηλά-ψηλά, και προχωρού-
με άνάμεσα στ' άλλα λουλούδια που
γέροντων παιγνιδάρικα, και στον ήλιο,
που σκορπίζει τις χρυσές άκτίδες του.

Φρένιερ Μάρς
Βασίλισσα Νεφερίτι [A]

✠✠✠

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

'Εχω σήμερα δυό ήμέρες στο γραφικό
χώριό κι' άκόμη δέν έχορτασα τα θέλ-
γητά του.

Κι' όμως, το χειμώνα που είχα ξα-
ναρθή δέν μου έκανε καιμιά έντύπωση,
κι' ούτε τα γυναικόμενα άπ' το ξεροβόρι
κλαδιά, ούτε οι έφημοί μου κάμποι, ού-
τε τα νυχτερινά άνεμόβροντα μου έλε-
γαν τίποτε! Κι' έτσι πέρασε ό καιρός
χωρίς ευχαρίστηση.

'Αλλά τώρα! Θάθελα ποτέ νά μη
φύγω!

'Η άνοιξη τόχει στοιλίσει με τα κα-
λύτερα δώρα της. Κάθε πρωί κάτω ε-
να μεγάλο περπάτο στο χωράφι, στα
λιβάδια και απλώνουμε στη χλόη του
δάσους. Τί μικροί, και τί χαριτωμένο
πιδνα αυτό το δάσος, δέν πιάνει πε-
ρισσότερο τόπο από ένα τετράγωνο, κι'
όμως είναι άρκετό για νά μου δώση
τη χαρά και την ευχαρίστηση.

Τό λέω: «τό δασάκι μου» και μου-
χεται άσχημα αν δέν μπώ κάθε πρωί,
έστω και για μιό στιγμή εκεί μέσα.

Λοιπόν, χθές το πρωί ξεκίνησα για
τόν περιπατό μου. 'Εφθασα χαρούμε-
νη στο «δασάκι μου» κι' άκόμη πιο χα-
ρούμενη μ' ένα μέσσο.

Πατώ ανάλαφρα αναπνέοντας βαθειά
τόν άέρα άπ' τα πεύκα και τη θάλασ-
σα που είναι πιο πέρα. Απλώνονται
στη ρίζα ενός πεύκου κι' ενός κισσού,
που είναι συνοφρεμένοι κι' απολαμ-
βάνω τη φιλία τους.

Στο πλάι μου ένα ρυάκι τρέχει βια-
στικό προς τη θάλασσα κι' ένώνει το
κελάρημα του με τών πουλιών τη με-
λωδία. Στο πρωινό τους ξύπνημα
τά πουλάκια κάνουν μια προσευχή στο
δημιουργό τους, κι' ή προσευχή αυτή
κρατάει όλη την ήμέρα. Φοβάμαι μήν
τά έμποδίσω και κάθουμαι άφωνα κι' ά-
κούω την άπαλή, τη γλυκειά μουσική,
που δέν θά την έφτανε ούτε ό καλύτε-
ρος μουσικοσυνθέτης, κι' ή ψυχή μου,
ή αίσθησή μου άνεβαίνει στον έβδομο
ουρανό, σε κόσμους άλλους...

Ξάφνου άκούω ένα «παύμ» δυνατό.
που με κάνει νά τιναχτώ τρομαγμένα,
κι' ένώ βλέπω πολλά πουλιά νά πετούν
γοργά κι' άνήσυχα άπ' όλα τα δένδρα
βρίσκω στα πόδια μου νά κυλιέται ένα
πουλάκι καταματωμένο.

Μόλις έσκυψα και το πήρα στα χέ-
ρια μου, παρουσιάστηκε ένας σκύλαρος
λαχανιασμένος και μου δείχνει τα δόν-
τια του. Πίσω άπ' τους θάμνους προ-
βάλλει ή μορφή ενός άνθρώπου, ήταν
τ' άφεντικό βέβαια του σκύλου, με μια
ντουφέκα ίσα με το μπόι μου και μου
λέει:

— Δε συχαίνεσαι, παιδάκι μου, το πα-
λιόπουλο;

— Εγώ του άπάντησα δακρυσμένη:
— Δόστε το μου, σεις θά πιάσετε κι'
άλλα.

Αυτός φώναξε το σκύλο του και φεύ-
γοντας είπε: — Πάρο.

Τότες άνοιξα ένα λακκάκι στο άπα-
λό χώμα κι' έβαλα το πεθαμένο που-
λάκι και το σκέπασα με το λίγο χώμα
βρέχοντάς το με τα δάκρυά μου και
φεύγω.

Στο δασάκι δέν άκούγονταν πιο ή
λαλιά τών πουλιών. —'Α, ή ανθρώπινη
κακία, ό πιο μεγάλος καταστροφέας.

Μόνο το νερό κελάρυζε άκόμα.

Τόμπολα [B]

✠✠✠

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΙΡΟ

Κάποιος έτοιμαζόταν νά ταξιδέψη
στην Αίγυπτο, όπου λογάριζε ν' άπο-
κατασταθή. Μερικοί φίλοι του, για νά
τόν κοροϊδέσουν, τον ειδοποίησαν ότι τό-
σο πλούτο έχει ή χώρα αυτή, ώστε και
στο όδρομό άκόμα βρίσκει κανείς σακκου-
λάκια γεμάτα χρυσές λίρες. Τό πίστεψε
κι' αυτός. Φτάνοντας λοιπόν στην 'Α-
λεξάνδρεια βρήκε κατό τήχη ένα σακ-
κούλι λίρες. Ουμωμένος τό πέταξε
δέκα μέτρα μακριά λέγοντας:

— 'Αφ'ησέ με πρώτα νά συνέλθω από
τη ζαλάδα του βαρσιολού. 'Εχουμε καιρό.

Πασχαλιά της 'Ανδρου [Γ]

ΜΗ ΑΝΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πως κάθε παιδί γελιά σας
για νά έντελειται άμέσως πρέπει νά συνοδεύε-
ται και με μια τυπωμένη ταβίτα, άπ' αυτές με τις
όποιες σας στέλνουμε κάθε έβδομάδα το φύλλο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθήναι 42 δδδς Εδριπίδου
την 16 Αυγούστου 1938

ΧΡΟΝΙΑ πολλά, αγαπητά μου παιδιά,
για τη μεγάλη γιορτή της Παναγίας. Κι'
ιδιαίτέρως στις Μαρίες και τους Παναγιώ-
τηδες...

Σεις που βραβευθήκατε στους τελευ-
ταίους Διαγωνισμούς, γιατί δέν μου στέλ-
νετε τις φωτογραφίες σας; Δέν τό έστρε-
ψαί πάρη *Πρώτο Βραβείο* σ' ένα ο-
ποιοδήποτε Διαγωνισμό, έχει τό δικαίωμα
νά στείλη φωτογραφία για νά δημοσιευθή
δωρεάν ή εικόνα του μεταξύ τών Βραβευ-
μένων; Μόνον οι 'Ισότιμοι Α' Βραβείου
στις Λύσεις, στέλνουν μαζί και 40 δραχμές
για τα έξοδα της ταχυγραφίας.

Καταρίεις, αυτό, καθώς θά είδες, σου έ-
νερπια και χαίρω πολύ για τη γνωριμία.
Βέβαια ήταν καιρός νά γίνη κι' αυτό, ά-
φοδ έχεις τρία χρόνια συνδρομητρια. Σου
έστειλα 5 τετράδια κι' έλπίζω νά μου γρά-
ψης συχνά.

'Ετσι λοιπόν, *Άσπρε Γλάρε*, ένώ έμεις
οκάμε από τη ζέστη, σου φοράς χειμωνιά-
τικα και κρυώνεις. Μά βέβαια, άφοδ τό
χωριό που παραβρίσκεις βρίσκεται σε 5
φορ 1350 μέτρων από τη θάλασσα! Είδα
και τώρα το ταξίδι που έκαμες κι' άπόρη-
σα που βρήκες τό βιβλίο αυτό του κ. Ξενο-
πούλου σε βιβλιοπωλείο της Λαμίας. Έδω,
έξερεις, δέν υπάρχει. Λαμπροί κι' οι βαθμοί
σου, εύγε!

Και σένα, *Κιντρί*, σε συχαίρω για τόν
καλό βαθμό. Για τό κομμάτι σου δέν θυ-
μούμαι τώρα. 'Αλλά και στις άπορρίψεις
αν τό ίσως, δέν σημαίνει τίποτε: θά μου
στείλεις άλλο καλύτερο.

Κι' ό κ. Φαίδων, *Άρη*, έγραψε για τα
ξενικά ψευδώνυμα κι' έλπίζω από τόν έρ-
χόμενο χρόνο νά έλαττωθ ή ξενομάνια.
Οι Κυριακές θά ξαναρχίσουν. Κατάλογος
τόν μυθιστορημάτων που περιέχουν όλοι
μου οι τόμοι έχει δημοσιευθή στο 31ο φυλ-
λάδιο του 1937. 'Αν δέν τό έχης άγόρασέ
το, για νά δέν συμπλέξωσαι.

Είδες λοιπόν, *Μυρωμένη Αυγούλα*;
Για νά έπιμεληθής τόσο πολύ στα μαθη-
ματά σου και νάρθης πρώτη στην τάξη σου,
οί γονείς σου καθώς σου είχαν ύποσχεθεί,
σ' ένέγραψαν, και τώρα έχεις τη μεγάλη
χαρά—μά κι' έγώ χαίρω πολύ— νά είσαι
Διαπλάσοπούλα. Τό ψευδώνυμό σου θά έ-
σχύη ως τό τέλος του χρόνου! έπειτα θά
τό ανανεώσης ή θά πάρης άλλο. Τό κομ-
μάτι σου θά τό διαβάσω με τη σειρά του
και θά σου πω άλλη φορά όμως τα κομ-
μάτια σου νά τά γράφης χωριστά, σε άλ-
λο χαρτί, όχι σε συνέχεια με γράμματος.

Κεφαλονίτικο Αγοράκι, είδα την
ιστορία της γνωριμίας μας κι' ευχαριστή-
θηκα πολύ. Σου ένέκρινα τό ψευδώνυμο κι'
έλπίζω νά μου γράφης συχνά. 'Ο 'Οδηγός
έχει 6. Σε χαίρεται κι' ό κ. Φαίδων.

Λυπήθηκα πολύ για τό πάθημά σου,
Άεροπορίνα— τί άρρωστήσει ή αν αυτή;
πρώτη φορά την άκούω—άλλά έλπίζω νά
γίνης κι' έντελώς καλά, κι' άμα βγής από
την Κλινική, νάρθης νά σε ιδώ. Σε χαίρε-
ται κι' ό κ. Φαίδων. 'Από τα βιβλία του,
μπορεί νά διαβάσης «Στέλλα Βολάντη»,
«Μαργαρίτα Στέφα» και «Αναθετή».

Νά μου γράφης, *Εδάννα*, όσο συχνά θέ-
λεις και νά μη σε νοιάζει. Στην άπορία
σου για τόν Διαγωνισμό Ζωγραφικής ά-
παντά: Δέν έχω ανάγκη νά έβρω και τό
πρόσωπο για νά κρίνω και την ομοιότητα

της αυτοπροσωπογραφίας, γιατί θά περιο-
ρίσω την κρίση μου στην τέχνη της, στη
χαρή της, στην έκφραστικότητα της κλπ.
'Ακόμα και πορτραίτα μεγάλων ζωγράφων
δέν μοιάζουν πολύ με τό πρωτότυπο, αλλά
θαυμάζονται για την τέχνη τους. Περιμέ-
νω και τό μεγάλο γράμμα.

Τί νά σου πω, *Ανδαλούζα*, έέρω κι' έ-
γώ; Τό βέβαιο είναι πως ποτέ δέν ένέκρι-
να τέτοιο ψευδώνυμο και, άφοδ παρακολού-
θης την κίνηση, έπρεπε νά υποπτευθής
πως δέν πρόκειται περί Διαπλάσοπούλας.
'Απορώ πολύ και με τη φίλη σου που πρω-
τα σε βεβαίωσε πως είναι κορίτσι κι' ύ-
στερα σου άποκαλύψε πως είναι άγόρι, δηλ.
ό δής αν άδελφός της! Πάντως δέν πρέπει
νά το άναγράφης, και χωρίς καιμιά έξη-
γηση άπολύτως.

'Αλήθεια, *Λένα Χάση*, 38ο υπό σκιαν
έχετε εκεί πέρα; Έδω μόλις 34ο και τό
πολύ 35ο—τις μεσημέρινες ώρες έννοείται,
γιατί τις πρωινές και τις νυχτερινές ή θερ-
μοκρασία είναι πολύ χαμηλότερη. Δέν πα-
ραξενώθηκα που αγαπάς τόσο τα παιδάκια
έκείνα στο κόσμο της Σ. Σ. Σ. και τα
κοιτάξεις όταν θέλεις νά έμπνευσθής, και
πολύ θά σου κακοφαινόταν αν δέν τά έδα-
ζα πιά. 'Όχι, θά βάζω, και μόνο κάπου-
κάπου για οικονομία χώρου, θά τ' αφαιρώ,
πως τό έκαμα τελευταία με τους διαγω-
νισμούς.

'Ελαβε, *Όπαδ έ Αμερικανισμού*, και
τό γράμμα που μου έστειλες με τό φίλο
σου κι' έστέλεσα τις παραγέλιές σου. 'Ο-
χι, ψευδή βεβαίωση στις Μ. 'Αγγελλες δέν
κάνω όσο κι' αν πλήρως κανένας τις λέ-
ξεις. Νομίζω πως σου άπήντησα και στο
προηγούμενο γράμμα σου.

'Αταλάντη, θά είδες βέβαια την έγκριση.
Πολύ μ' ευχαρίστησε τό γράμμα σου κι'
έλπίζω νά μου γράφης συχνά, ως που νάρ-
χισουν τουλάχιστο τα πολλά μαθήματα,
γιατί τότε δέν θά εύκαιρής βέβαια όσο
τώρα. 'Ελαβε και τις λύσεις του άδελφού
σου. Για τις καλές διαθέσεις ευχαριστώ
και περιμένω.

Καλά τους είπες, *Κρητικοπούλα*, όταν
σε κοροϊδούσαν που «κοιτάς κορίτσι διαβί-
σεις άκόμα Διάπλασι»: Μόνο ένα μυθιστό-
ρηματικό δημοσίευμα για μικρά παιδιά και
κάπου-κάπου κανένα ποιηματάκι. 'Ολη ή
άλλη μου ύλη, κι' οι Διαγωνισμοί μου, κι'
ή κίνηση μου γενικά, είναι για έφήβους.
Και καθώς έξερεις, ή έφηβική ήλικία άρ-
χίζει από τα 14—15 και φτάνει στα 19—
20. Οι συνδρομητές μου κι' οι συνδρομητριες
άνήκουν σ' όλες αυτές τις ήλικίες. Οι πε-
ρισσότεροι είναι βέβαια 15—16 χρονών, ά-
γόρια και κορίτσια. 'Αλλά όπως έχω και
πολλούς μικρότερους, έτσι έχω και πολ-
λούς μεγαλύτερους, φοιτητές, φοιτήτριες,
δασκαλίσες. 'Όσοι άς μη σε κοροϊδούν.

Είσαι δικαιολογημένη, *Πτωχή Βασί-
λισσα*, που άργήσες νά μου γράφης: γριπ-
πούλα, διαγωνισμοί, είσιτηριο στο Γυμνά-
σιο... Τί καλά όμως που πέρασες με ά-
ρματα κι' ήλθες με τους τρεις πρώτους μέ-
σα σε 16 παιδιά! Εύγε! Την ίδια εύδοκί-
μηση εύχομαι και στο Γυμνάσιο. Καλή δια-
μονή στην έσχόχ. Τό κομμάτι σου θά τό
διαβάσω με τη σειρά του.

'Ός έδω. Τους άλλους που μου έγραψαν
τους αναβάλλω, έλλείψει χώρου, για τό
έρχόμενο. Λίγη ύπομονή...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Απορρίπτονται: Τα παρακάτω κομ-
μάτια είναι παλαιότερα από εκείνα που
άπορρίφθηκαν στο παλαιό φύλλο. Τα
είχα βάλει κατά μέτρον για νά τά αναφέρω
στις άπορρίψεις και σκεπάσθηκαν από άλ-

λα χαρτιά. Πολλά από αυτά χρειάζονταν
λεπτομερή κρίση έπειδή όμως ό χώρος
δέν τό έπιτρέπει και πρέπει νά ένημερω-
θούμε, γι' αυτό θά τά αναφέρω μόνο με
τό όνομά τους, ώστε έκείνοι, που τά έστει-
λαν νά πληροφορηθούν την τύχη τους:
'Τό παλάτι μου' της Μ.Γ. «Στόν τάφο
της Μαννούλας μου» της *Μικρής Πυρ-
γατοπούλας* «Μιά έκκλησούλα» της Ν.
Ν.Ν. «Πώς πήρα ένα κουλούρι» της *Κε-
ριμάν*, «'Από τόν πρωινό μου περίπατο»
της Μ.Π., «'Ο Βάσιγκτων και ό δεκα-
νούς» του *Παράξενου*, «Τή νύχτα» της
Πασχαλιάς της 'Ανδρου, «Τά δάκρυά μας
μητέρας» του *Παράξενου*, «Νεοαία» της
Μάγισσας Αλλίνας, «Φύσις» της *Μυρ-
τώς*, «Γενέθλια» της *Ανδαλούζας*, «Βι-
κέντιος Βελλίν» του *Μαργαίτου Σταφύ-
λι*, (βιογραφίες δέν δημοσιεύονται στη Σ.
Σ.Σ.) «Είναι στιγμές» της *Δευκής Κα-
μέλιας*, «'Η φίλη μου» της *Μάννας* «'Η
δύσις» του *Λύκου τών Βαράθρων*,
«Τρελλή Παταλούδα» και «Μαθητική ζωή»
του *Φρόνσου Τόν*, «Νοσταλγία» της Α.Γ.
Ν.Α. «'Ο Άλμος στο ποτάμι» της *Έφης
Φιλήρα*, «'Αποχωρισμός» του *Συριανού*,
«Προστασία τών ζώων» του *Συνητήρι*,
«'Η Χίων» της *Σανθής Αμαζόνος*, «'Α-
νοίξεις» του *Βίκτωρ Ούνγκ*, «Οι Διαγω-
νισμοί» του *Κεντρίου*, «'Ο Μαντζουνάς»
της *Αφρόσας*, «Οι πρώτες έπιδείξεις»
της *Γκλόριας*, «'Ονειρο ήταν» το *Θα-
λασοκρατορος*, «Χάρης και Μένιπος»
του *Δοχ. Ντεφφούς*, «Παραγγέλλεις» του
Δοξ. Νηοίου, «'Ελλην» του *Γίνου Βού-
γα*, «'Εκδρομή» του *Ντέντεκτιβ-Φάντασ-
μα*, «'Ομορφίες» της *Παιχνιδιάρας*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, ούτε άνα-
νέωνεται, αν δέν συνοδεύεται από τό δικαίωμα,
δρ. 10.—Τά έγκρινόμενα ή άνανεούμενα ίσχύουν
ως την 30 Νοεμβρίου 1938. 'Όσα συνοδεύονται από
Α. άνήκουν σε άγόρια, και όσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Κάτια, κ. (ΘΖ).
Θεατής, ά. (ΙΧ). Στέκιλ, ά. (ΣΚ). 'Ο-
νειρεμένη Πατρίδα, ά. (ΑΣ). Καβου-
ρίνα, κ. (ΑΜ).

'Η Διάπλασις άποάζεται τους φίλους
της: *Σανθόν Ναύαρχον* (ευντυχώς ή πυρ-
καία του Τατοΐου έδωσε γρήγορα, αλλά
φαντάζομαι πόσο θνήσκουχότα και στην
'Εκκλη' περιμένω γράμμα σου κι' από τα
λουτρά) *Κυκλαμιά* (άπό τό Μπαρί ούτ'
έγώ έχω ειδήσεις) δέν θά ξαναρχίσαν ά-
κόμα οι διαπλάσιακές μεταδόσεις: καλή
διασκέδαση στο Λουτράκι! *Μιράντα Δε-
μπίων* (ευχαριστώ πολύ για τό έσπατάρι-
μα! έστειλα τα φυλλάδια στη νά μου φί-
λη) *Τσαπερδονούλα*, (σου τό ένέκρινα,
μετα χαρής περιμένω) *Κυκλώνα* (έστει-
λα 2 δεσμ. λουσχαρτό, δρ. 10.) *Λύκον
τών Βαράθρων* (έστειλα 12 τετράδια πε-
ριμένω γράμμα σου και κομμάτι) *Θεατή*
(θά είδες βέβαια την έγκριση και, νά κα-
νής 'Ασκήσεις' αλλά δέν θά μου τίς στεί-
λεις τώρα: θά περιμένης ως νά έλθς την
προκήρυξη του νέου Διαγωνισμού) *Γ. Ροΐ-
σον* (έστειλα 29 και 30 στο Κάιρο! είδα
πόσο ευχαριστείσαι διαβάζοντας παλιούς
μου τόμους) *Κικήν Φεσοποπούλου* (έστει-
λα 33ο φυλλάδιο) *Δευκήν Καμέλια* (και
τό άλλο υπάρχει και περιμένει τη σειρά
του κομμάτιά τώρα πάλι λαβαίνω άρε-
τά' ώστε δέν είναι καιμιά ανάγκη νά άρω
τους περιορισμούς) *Ταγκολίαν* (έλαβε
έχει καλώς νά, αλλά μέχρι τό ποσό 49
δραχμών) *Παπουτσώμενον Γάτον*, *Βα-
σίλισσαν Νεφερίτι* κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολές έλαβε μετά την
10 Αυγούστου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 286ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
ΑΙ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
20 Ὀκτωβρίου.

493. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου θεὸς πολεμικός,
Τὸ δευτέρου μου γένους οὐδετέρου,
Χαϊδευτικό τοῦ ὅλου μου τὸ τρίτο·

Κι' αὐτὰ τὰ τρία ὁμοῦ, «ἄνευ ἐτέρου»,
Φιλόσοφος ἀρχαῖος μοναδικός,
Ἄν καὶ Ἀθηναῖος βεβαία δὲν ἦτο.
Σὰρλ Βανέλ

494. Στοιχειόγραφος

Εἷν' ἐνα νησί στὸ Αἰγαίον

Καὶ μεγάλο καὶ ὠραῖο.

Ἄν τοῦ κόψης τὸ κεφάλι

Καὶ τὴ μέση διπλασιάσης,

Σκοῦρο χῶμα σ' ἀκρογιαλὴ

Θὰ θανυμάσης.

Κυρίαρχος τοῦ Διαπλασέοσμου

495. Μεταγραμματισμός

Βγάλε ἄλφα, βάλε βήτα

Καὶ θὰ μετανοιώσης, λῦτα,

Γιατὶ μέσ' ἀπὸ εὐωδία

Θὰ βρεθῇς σὲ δυσωδία.

Μικρούλα Τραλαλά

496. Αἵνιγμα

Ἀρχαῖος τύραννος

Τὸ ἀρσενικό μου.

Γεμάτο μέλισσες

Τὸ θηλυκό μου.

Κυρίαρχος τοῦ Διαπλασέοσμου

497. Δοτὴ ἐν Τετραγώνῳ

* * * * * Ὀριζοντίως: ἀρχαῖος
* * * * * λυρικός ποιητής, ἡπει-
* * * * * ρος, μέταλλον· Καθέ-
* * * * * τας: μυθογράφος, θυ-
* * * * * γάτη βασιλεύς τῆς
* * * * * Κρήτης, ἑλληνικὴ νῆ-
* * * * * σος. Διαγωνίως: μυ-
* * * * * θολογικός γίγας καὶ θεὸς αἰγύπτιος.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

498—502. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος εἰς ἐ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός
ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ νὰ σχηματι-
στοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τοσαὶ λέξεις:

οἴμα, κύτος, κουρά, μέλος, Ἄμμων.

Δοξακμένο Ἀκρωτήρι

503—507. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν
ὅλοι ἀπὸ ἐν γράμμα κοινόν τὸ πτερω-
τόν—τὸ ὅποιο ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν
πρώτην, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν, τρί-
την εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθέξης:

Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς—Θηρίον—Σά-
τυρος—Νῆσος τοῦ Αἰγαίου—Μέγας ἀ-
στρονόμος.

Δοξακμένο Ἀκρωτήρι

508. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης
καὶ φωνηεντολίπου

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον
τύπου:

* - * - * - *

τὸ δὲ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ
δευτέρον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθε-
ξῆς πόλιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας:

1, Ἀρχαῖος γλύπτης· 2, Πτηνὸν ἐξω-
τικόν· 3, Χώρα τῆς Σεβαστίας· 4, Πόλις
τῆς Κρήτης· 5, Βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης·
6, Ὄρος τῆς Συρίας ἀναφερόμενον ἐν
τῇ Γραφῇ· 7, Ἐλεγεῖοποιός ἐκ Μεγά-
ρων.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

509. Γρίφος

τι

ὡς TTT τ X ς

τι

τι

τι

Βασίλισσα Νεφερίτι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 23.

290. Ταξίδι (τᾶ, ξύδι). — 291. Λαρία

(λᾶ, μῆ, α). — 292. Κάτωρ—Παστωρ.—

293. Ἰδρώς—Δωρίς.

294. Ν Σ Σ Σ

Ω Η Ο Α

Σ Μ Ν Γ

Α Θ Ρ Α Η Α Η Α

Ι Ε Ρ Ρ Ι

Ν Ι Κ Ο

Ω Α Η Σ

295. ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ (Ἄντατος, Νάντη,

Τήνος, Ὀράτιος, ῥίνη, Ἰστορία, Ἡ-

ραῖον). — 296. Σὺν θεοῖς οὐδενὸς ἀπο-

ρήσομεν. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ

τῶν κάτω καὶ ἐκ δεξιῶν). — 297. ΒΛΑ-

ΒΕΡΟΝ ΑΚΡΑΣΙΑ (Ἡ ἀνά

γνώσις κατὰ στίχον ἐκ τῶν κά-

τω, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν

ἐναλλάξ. (Οἱ λέξεις τῆς Ἀκρο-

στιχίδος: Αἰσχύλος, ΚΡΑΤΙ-

νες, ἌΝΟυβις, ΒΕΡΟλίνον,

ἌΛΒανία). — 298. Ματαιότης ματαιο-

τήτων τὰ πάντα ματαιότης. — 299. Θεὸν

πίστευε (θ, αἰών, π, εἰς τε βε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑἴΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ' 691]

Μπαίνοντας στὴ Διάπλαση χαιρετῶ,
ὅλους. Ράδιο· Ἑλλάς μὲ δέχεται μέ-
λος; Κάτια

[ΑΗ' 692]

Εμέλ, Ὁσοῖρι, Μικρὲ Κόμη, Ὑδραϊκόν
ΕΚῶμα, ἐπέστρεψα ἀπὸ ταξίδι περιμένω
γρήγορα Γράμμα σας.

Βαρκοῦλα τοῦ Νεῖλου

[ΑΗ' 693]

Ἀπρῆτα Γιούγκ, στὴν (ΑΗ' 578) σοῦ
ἀπαντᾷ: περιμένω· Καν Μαρίαν Παρα-
σύρη, δὸς Φαῖδρας, Ἡράκλειον· Κρήτης
διὰ: Βαρκοῦλα τοῦ Νεῖλου

[ΑΗ' 694]

Ἀναμείναι τὸ ψηφοδέλτιον Δημο-
ψηφίσματος Συλλόγων—Ταγκολίτα

[ΑΗ' 695]

Μιχαὴλ Στρογγύφ, μήπως ἐγὼ τὸ πε-
ρίμενα ἀπὸ σένα; Ἀυτοῦμαι μάλιστα
πού, εὐχαριστώντας τὸ Συλλόγῳ σας ἔκα-
νες νὰ γεννηθῇ μεταξύ μας αὐτὴ ἡ πρε-
ξίγησις.

Λευκὴ Καμέλια

[ΑΗ' 696]

Κατόπιν εἰδήσεων ληφθεῖσων ἐκ Σύρου,
γνωστοποιῶμε πρὸς τὸν Διαπλασέο-
σμον, διὰ ἅπαντα τὰ Συριανὰ Διαπλασέ-
οῦλα ἐπρομηθεύθησαν τὰ πονηκίσι
τῶν ἐκ τοῦ καταστήματος ἀδελφῶν ΚΟ-
ΛΟΚΟΤΣΑ.

Μέφιστος

Μαρκησία τῆς Χάριτος

[ΑΗ' 697]

Ἀποχωρῶ συλλόγου «Νεανικὴ Ἀρὰσις»
Μέφιστε, περιμένω ἀπάντησιν.

Σφουγγαροῦς

[ΑΗ' 698]

Ἀτθίδες, μὲ δέχσθε μέλος σας; Ἄν
ναί, γράψατέ μου τοὺς δρους σας.
Δοίς: Νίτσα Κοντίδου, Κατάστημα Σίγ-
γερ, Ἀλεξανδρούπολις διὰ:

Τὰμ Τὰμ

[ΑΗ' 699]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά καὶ ἀλληλο-
γραφεῖ. Διεύθυνσις: ἀνωτέρω.

Τὰμ Τὰμ

[ΑΗ' 700]

Ἀνοιχτόκαρδοι, Ντανιέλ Νταριέ
(χαίρετιστα στὴ Δδα Μ. Σ...) τὸ
ψευδώνυμό μου δὲν τόχω κρυφά, τὸ διαδίδω
μόνος. Πάντως ἀποστέλλω πεντάρα διὰ
ἐπιτυχὴ ἐμπνευσι.

Ταυρομάχος

[ΑΗ' 701]

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ τρίμηνον τρίδραχ-
μον διαγωνισμὸν ἐκλεκτῶν τοπειῶν.
Βραβεῖα εἰς ἐκλεκτά. Περιμένον γενναίαν
ὑποστήριξιν ἀπὸ Αεὺλᾶ, Γκλόρια. Λένα,
Βαλεντίνο, Τρισκατάρατο, Ἰσιδα, Ὁσοῖρι,
Νεφερίτι, Κατάσκοπο 33, Βασίλισσα Χιοῦ-
μορ, Δευκοπυργιώτη, Τσάρεβιτς (!!) Ἀπλὴ
Καρδιά, Φερμὴ, Ἀνοικτοκαρδούς. Κατασκό-
πους, Ράδιο· Ἑλλάδα, Ἀτθίδες, Διαπλασέ-
οῦλα-λες Ζακύνθου, Κρήτης, Κερκύρας,
Κύπρου, Κων]πόλεως. Δοίς: Ἀδελαν Ἐλε-
νιτς, Κασάνδρου, 59, Ἀπαρτμάν Νο 10
Θεσ]νίκην διὰ: ΕΥΑΝΝΑ—ΑΡΑΕΤ

[ΑΗ' 702]

Ἰσιδα, Λύκε τῶν Βαρᾶθρων, γιατί δὲν
ἀπαντᾷς; Ντανιέλ Νταριέ, Βαλεν-
τίνο, ἀλληλογραφεῖς; πρῶτοι ἐσεῖς.

Μαρκησία τῆς Χάριτος

[ΑΗ' 703]

Διαπλασέοῦλα, ἐτοιμασθῆτε νὰ ψηφί-
σατε στὸ ψηφοδέλτιον τῆς 30ῆς Αὐγού-
στου. Ὅριον διὰ τὸν αὐτὸν Συλλόγον πέντε
ψηφοὶ (καὶ ὅχι 9 πού ἐτυπώθη ἐκ παρα-
δρομῆς).

ΤΑΓΚΟΛΙΤΑ

[ΑΗ' 704]

Ὁὺς Ὀπλικαντῶ, αὐτὸ ἦτανε τὸ
τελευταῖο ρεζιλέμα σου (ΑΗ' 646).
Σοῦ ἐπαιξα σάν τὴ γάτα μὲ τὸ ποντίκι (!)

Κάθριν Ἀρβανέσκω

[ΑΗ' 705]

Βαλεντίνε, αὐτὸ νὰ τὸ πῆς στὸν Δοῦκα,
ποῦ εἶναι γείτονάς μου, ἀλλὰ κοιμᾷ-
ται. . . καὶ τόσον καιρὸ μὲ περνοῦς γιὰ
τὴν Ε.

Κάθριν Ἀρβανέσκω

[ΑΗ' 706]

Μέφιστε: ἡ ταμπέλα ἀλλάξ! «Λου-
κούμια. . . Στέμματα!» — Φρέντε-
ρικ Μάρς: θυμάσαι τὴ θαυμασία κρόουλ ! ;
καὶ τί ὑπέροχες βουτιές ! ; ἦ. . . Ντανιέλ
Νταριέ ! ;

ΥΔΡΑΙΟΠΟΛΙΣ

[ΑΗ' 707]

Ὀλυμπιονίκη, πότε θὰ μοῦ μάθης τέ-
νις ??? Γιατὶ ἔξερεις, ἐδῶ τεραῖν δὲν
δπάρχουν. Ἐνῶ αὐτοῦ !!!!

Κατάσκοπος 33

[ΑΗ' 708]

Λευκὴ Καμέλια, τώρα βέβαια δὲν εἶ-
σαι ἀκατανόητη. Ἀλλὰ ἐξηγήσεις ἐ-
πρεπε νὰ δώσης μόλις σὲ γνώρισα.

Κατάσκοπος 33

[ΑΗ' 709]

Μὲ τὸ ὅρος ὁ ἀεράκι ἀπὸ τὴν Ὑδρα,
Ἀγαπημένη μου Ζακύνθινούλα, στέλ-
νω γιὰ τὴ γιορτὴ σου μῦρες καρδιοβαλτες
εὐχούλες καὶ φιλιὰ. (Καθυστερημένη).

Σανθὴ Ὑδραιοπούλα

[ΑΗ' 710]

Κάποιο μυστηριώδες πρῶτ, μὲ μυστη-
ριώδες κώτερο, ἐτύχαν γιὰ μυστηριώ-
δη μέρη κάποιοι Μυστηριώδεις Κατά-
σκοποι ! Καλό. . . πνίξιμο !!!

Μπαμπαοῦ

[ΑΗ' 711]

Πενήντα φραδάτα γραμματόσημα καὶ
τῶν 5 ἡπείρων, θὰ δώσω, σ' ὅποιον
αἰτλήσῃ στὸ Φυχικό (οἰκία Κηρύκου) στὸν
Τ. Παπαδόπουλον, 300 κοινάτα Ἑλληνι-
κά (καθαρά καὶ ὅχι σχισμένα ἢ τοακισμέ-
να) γιὰ τὸ

Παπὶ

[ΑΗ' 712]

Ἀρταγιὰν ἀπάντησέ μὰς ἡ παροιμία :
μὲ ξένα κόλυβα μνημονεύει τὸν πατέ-
ρα του ! ! ! . . . Ὁμίλη, ποῖους γνωστοὺς
ἀποκαλύψαμε ; — ἈΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ

[ΑΗ' 713]

Λευκὴ Καμέλια, τὸ Παυλίτση, τυπο-
γραφικὸ λάθος, τὸ σωστὸν Παυλίτση.
Ἀλλῶστε ἐοῦ μὰς προκάλεσες νὰ σ' ἀ-
ποκαλύψουμε. — ἈΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ